

Driemaal een Ark in de brief aan de Hebreëën

Hebreëën 9:4; 11:7 en 11:23-24

In de brief aan de Hebreëën is driemaal sprake van een ark, een houten kist met een kostbare inhoud die moest worden bewaard of vervoerd. Tweemaal wordt het woord ark (Gr. *kibootos*) expliciet genoemd, eenmaal is het begrip impliciet aanwezig in het bijbelverhaal waarnaar de schrijver van de brief verwijst (Hebr. 9:4; 11:7 en 11:23-24).

De ark van Noach

We beginnen met de ark van Noach, die een prachtig beeld van Christus is als de Ark van onze behoudenis. De wateren die over de aarde kwamen, spreken van de vloed van Gods oordeel – dat ons had moeten treffen en dat ieder die niet de toevlucht neemt tot Christus eenmaal ook *zal* treffen (vgl. Ps. 42:8). Buiten Christus zijn wij verloren; de toorn van God blijft dan op ons rusten (Joh. 3:36). Slechts *in Hem* zijn wij veilig voor de wateren van het oordeel, zoals Paulus getuigt: *‘Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn’* (Rom. 8:1). Hij heeft het oordeel ondergaan voor allen die tot Hem de toevlucht nemen en die hun veiligheid en vrede bij Hem zoeken.

De wateren van de oordeelsvloed zijn nu voorgoed geweken, doordat de Heer Jezus ons heeft overgebracht naar een nieuwe wereld. Hier staan wij op een veilige grondslag voor Gods aangezicht, de basis van de *opstanding*. De nieuwe

positie van de christen komt tot uitdrukking in de doop. Dit is het waterbad dat enerzijds spreekt van de *dood*, maar anderzijds van de opstanding tot een nieuw *leven* (Rom. 6:3-4; 1 Petr. 3:20-21).

Hebreeën 11 tekent de indrukwekkende galerij van geloofshelden uit de oude bedeling, en in vers 7 staat dat Noach naar God heeft geluisterd en de ark eerbiedig heeft gereed gemaakt voor de redding van zijn huisgezin. Hij liet de oude wereld achter zich en werd met zijn familie de erfgenaam van een nieuwe, gereinigde aarde.

Het biezen kistje

In het leven van Mozes zien wij iets dergelijks. Toen hij was geboren, werd hij drie maanden lang door zijn ouders verborgen. Langer ging dat niet, en toen nam zijn moeder een biezen kistje, bestreek het met pek om het waterbestendig te maken – evenals Noach dat deed met zijn grote ark – en verborg haar zoon in deze kleine ark.

Zó vertrouwde zij hem toe aan de wateren van de Nijl en op die manier werd hij door het water heen gered, nadat hij door de dochter van Faraó was ontdekt. Op deze geschiedenis uit Exodus 2 wordt duidelijk gezinspeeld in Hebreeën 11:23-24, waar sprake is van het geloof van de ouders van Mozes.

Mozes werd als het ware ‘begraven’ in de wateren van de rivier en door het water heen gered. Zo werd hij *uit het water getrokken* (dat is ook de betekenis van zijn naam). Genesis 6 en Exodus 2 gebruiken hetzelfde woord voor ‘ark’ of ‘kist’. Bent u al in Christus geborgen en met Hem gestorven en opgestaan tot een nieuw leven?

De ark van het verbond

De derde keer gaat het om de ark van het verbond, het centrale voorwerp in het heilige der heiligen, een kist van ruim een meter lang (Ex. 25:10; Hebr. 9:4). Dit was de troonzetel van Jahweh, de God van Israël. Deze ark bestond uit twee soorten materiaal, te weten *hout* en *goud*. Het acacia- of sittimhout wordt in de Septuaginta vertaald met de term ‘onvergankelijk hout’. Dit wijst op de unieke en

onvergankelijke mensheid van Christus, die als een rijstje voortkwam uit de tronk van Isaï, als een wortel uit dorre aarde (Jes. 11:1; 53:2). Het kostbare zuivere goud waarmee het hout werd overtrokken, spreekt van de goddelijke heerlijkheid van Zijn Persoon. Zoals de beide materialen verenigd waren in de ark, zo is Christus God en Mens in één Persoon. In Hem heeft God woning gemaakt hier op aarde, en in de Geest is Christus nog steeds tegenwoordig te midden van de Zijnen.

In de ark van het verbond werden de twee stenen tafels bewaard. Dit was een veilige plek om Gods heilige wet te bewaren, nadat de eerste tafels door Mozes waren verbrijzeld aan de voet van de berg Sinai (Ex. 32:19; 34:1). Het volk had de wet immers direct al verbroken door hun zonde met het gouden kalf. De nieuwe tafels werden weer door God Zelf beschreven, en dit feit wordt later door Paulus gebruikt om het grote contrast te laten zien met de bediening van de Geest in de huidige tijd (2 Kor. 3). De Geest van God schrijft Zijn woorden nu niet op stenen platen, maar op de vlezen tafels van de harten van de gelovigen, zodat die een duidelijke brief van Christus vormen.

Christus Zelf had de wet in Zijn hart geschreven staan. Hij kon zeggen: *'Ik heb lust om Uw wil te doen, Mijn God, Uw wet is in Mijn binnenste'* (Ps. 40:9). Het was Zijn voedsel de wil te doen van Hem die Hem had gezonden en Zijn werk te volbrengen (Joh. 4:34). En die wil ging verder dan de wet eiste, want nergens eiste de wet dat een Rechtvaardige zou sterven voor onrechtvaardigen. Maar Christus heeft het offer van Zijn heilige en reine leven gebracht om God te verheerlijken en zondaars vrij te kopen. Daarom brengt Psalm 40 het volbrengen van de wil van God in verbinding met dit volmaakte offer (vgl. Ps. 40:7-9 met Hebr. 10:5-10).

Het verzoendeksel

De ark was de kist waarop het verzoendeksel rustte, en zo vormde het volmaakte leven van Christus de grondslag van het offer dat Hij bracht. De ark en het met bloed besprengde verzoendeksel waren niet los van elkaar te denken; zo kunnen wij het verzoeningswerk van Christus ook niet scheiden van Zijn unieke Persoon. Het was deze bijzondere Persoon die Zichzelf ten offer gaf – God én Mens, maar toch één Christus. Het feit dat het verzoendeksel van *louter goud* was, wijst erop dat Christus het verzoeningswerk in de kracht van Zijn godheid heeft volbracht. Geen mens kon voor een mens voldoen. Christus kon de losprijs betalen, doordat Hij niet alleen Mens maar ook God was.

Het verzoendeksel vormde samen met de cherubs, die aan de beide uiteinden omhoog rezen, de eigenlijke troon van God. De cherubs worden in Hebrëen 9:5 de 'cherubs van de heerlijkheid' genoemd. Zij symboliseren de goddelijke macht die aan de opgestane Christus is gegeven en die Hij aanwendt voor Zijn genadige regering. Alle heerlijkheid staat Hem ten dienste. Hij die gestorven is, is ook de opgewekte en verheerlijkte Heer, die alle macht in hemel en op aarde bezit (Matt. 28:18; Rom. 8:34).

Terwijl de toegang tot het allerheiligste in de tabernakel en de tempel was afgesloten door middel van voorhangsels en deuren, en alleen de hogepriester eenmaal per jaar mocht binnengaan op de Grote Verzoendag om het bloed van de zondoffers te sprenkelen op en vóór het verzoendeksel, is Christus als de grote Hogepriester met Zijn eigen bloed eens voor altijd binnengegaan in het hemelse heiligdom, na een eeuwige verlossing verworven te hebben (Hebr. 9:6-12). De conclusie van het onderwijs van de brief is dan ook dat wij als nieuwtestamentische gelovigen volle vrijmoedigheid hebben om in te gaan in het heiligdom *'door het bloed van Jezus, langs de nieuwe en levende weg die Hij ons heeft ingewijd door het voorhangsel heen, dat is Zijn vlees'* (Hebr. 10:19-20). Wij behoren nu tot de priesterlijke familie, waarvan Hij het Hoofd is, en wij worden ertoe opgeroepen als priesters, als aanbidders te naderen, dichterbij te komen in Gods heilige tegenwoordigheid, in volle zekerheid van het geloof. Wat een voorrecht!

Oude Sporen 2015

